

NAŠE MALÉ PŘÍŠERKY

Když jsme s bratrem Billem chodili na střední školu, občas jsme hlídali naše malé bratrance Eddieho a Jona. Byli to fajn kluci, ale jakmile jejich rodiče odešli z domu, začali po mně a Billovi lézt a zápasili s námi. Tloukli a mlátili nás až do krve.

Když se jejich rodiče vrátili a zeptali se „Tak jací byli ti naši rošťáci?“, vždycky jsme odpověděli: „Byli v pohodě.“ Pak jsme s Billem kulhali domů, zmlácení a potlučení.

Vždycky jsem si myslel, že hlídání dětí je nebezpečná práce.

Když jsem vymýšlel následující příběh, vzpomínal jsem přitom i na své dva malé bratrance.

„AU! NEKOUSEJ MĚ!“

Odstrčila jsem svého bratra Seana oběma rukama. Ale ta malá příšerka se na mě znovu vrhla, skousla svými malými zuby a chichotala se.

Popadla jsem ho za ramena a držela ho dál od sebe. „Já tě varuju,“ řekla jsem. „Kousnu tě taky!“

To přimělo jeho i Chloe vyjeknout smíchy. Přesně tohle se stane vždycky, když máma s tátou odejdou a nechají mi dvojčata na starosti. Jsou divoká, zuřivá a neovladatelná a ráda se na mě vrhají.

Jsou jim čtyři roky a na svůj věk jsou malí. A mně je dvanáct a jsem nejvyšší holka v šesté třídě. Ale věřte mi, když jde o Seana a Chloe, výška nehraje roli.

Sean mě s útočným řevem popadl kolem krku a přitáhl mi hlavu k područce gauče. „Hej... neurvi mi hlavu!“ vykřikla jsem.

Oba si mysleli, že je to dobrá sranda. Mají pronikavý pisklavý smích. Zní to jako chichotání veverek.

Chytila jsem Seana kolem pasu a zvedla toho klučinu do vzduchu. Kopal a svíjel se. „Dej mě dolů! Dej mě dolů, Becko!“

Chloe se mi zabořila zuby do nohy a já málem pustila Seana. Oba jsou hrozní kousači. Když jsem mámě řekla, co mi dělají, jen opáčila: „Porad si s tím.“

Spustila jsem Seana na zem a zvedla Chloe. „Ne-kou-sat! Nebo tě budu muset uvázat na vodítko.“ Uhladila jsem